

Вірність Богові отця Павла (Порфирія Чучмана)

Щороку 25 травня, в день народження дорівського старця, до Унева приїжджають прочани, щоби вшанувати пам'ять студійського ченця, життя якого без перебільшення можна назвати подвигом. Найбільше паломників приїжджає з Дори, де отець Порфирій провів більшу частину свого життя. Прочани моляться Літургії, піднімаються на Чернечу гору, де на монашому цвинтарі похований їхній духовний батько. Вірні моляться панахиду на його могилі й діляться своїми спогадами про того, хто був для них прикладом та наставником у житті.

Єрм. Теодор (ігумен Унівської Лаври, родом із Дори):

Визначальною рисою схиромонаха Павла була вірність Богові. Він намагався бути вірним Слову Божому в найдрібніших речах. Це давало йому можливість безпомилково розрізнати добро і зло, правду й фальш, мир і суєту. Будучи вірним у малому, отець був поставлений над великим. Господь сподобив його великої ласки – бути ісповідником віри в найстрашніших часах переслідування Церкви. Одного разу – розповідав отець – велику частину жителів Дори, в тому числі і його, змусили прийти до клубу на атеїстичну лекцію, яку виголошував один комуніст із Івано-Франківська. Гість переконував усіх, що Бога немає. На закінчення своєї лекції він закликав тих людей, які переконалися, що Бога нема, піднести руку. Отець Порфирій сидів у передньому ряді. Він оглянувся назад і був страшно вражений. Зі страху майже всі піднесли руку. Отець цього не зробив. Він був глибоко переконаний у тому, що, навіть коли всі навколо скажуть, що Бога немає, він цього не зробить. Навіть тоді, коли треба буде віддати життя, він не зречеться віри у Всевишнього. Споглядаючи життя цього ісповідника віри, ми подивляємо його вірність Христові. Однак ми повинні не тільки подивляти, але й у своєму житті, за прикладом цього святця, плекати щирю вірність Богові, зокрема у найдрібніших речах, а потім зможемо проявити нашу віру й у важких хвилинах життя.

Сестра Іванна (згромадження сестер Св. Вінкентія):
Якось я розповідала отцю, що маю дуже багато праці, багато різних обов'язків, а він каже: «Працюйте, працюйте, сестро, не жалійте себе. Працюйте багато, бо хто працює, того Бог від хвороби береже, хто лінивий, той відлежить у болях. Щоби не хворіти, треба багато працювати».

П. Василина (духовна донька отця, яка неодноразово здійснювала піші проці з Дори до Унева на могилу свого духовного отця): Отець Павло через ціле життя

був для мене видимим ангелом-хоронителем. Ще маленькою дівчинкою після війни я з мамою часто приходила до отця Порфирія, а він завжди мав для мене солодкий коржик. З часом я все більше розумію, яку роль відіграв отець у моєму житті. Я вже тоді відчувала його святість. Шкода, що отця зараз немає з нами в живих. Але він і зараз мені допомагає. Кожен, хто приходить на його могилу, отримує через нього ласки. Просімо, щоб отець вимолював в Господа Бога ті ласки, які ми, будучи в гріхах, не можемо вимолити. Отець дуже просив молитися за Україну, за наших людей, які розкидані по світах. Тут, на Чернечій горі, відчувається особливий дух молитви, який ми веземо до своїх домівок.

Єрм. Макарій: В 1998р. повертаючись з реколекцій до Унівської Лаври ми відвідали нашого славного на цілі Карпати великосхимника Павла. Про цього монаха я чув у семінарії, а будучи ще школярем бачив отця по телевізору. А тут траплялась нагода побачити старця на власні очі. Тому ця зустріч для мене була будуючою і неординарною. До старця Павла під благословення я підійшов з великим трепетом і благоговінням. Зустріч із справжнім стареньким монахом прийняла мене до глибини душі. Такі моменти закарбовуються на все життя. Ми обступили отця з усіх сторін, а він нічого не говорив, навіть не привітався, лише сльози одна за одною котилися по його обличчю. Пізніше я довідався, що отець Павло плакав з радості, коли бачив молодих ченців і їхню ревність принести своє життя в жертву Богові.

Схимонах Мирон, який багато років доглядав отця, просив його про духовне наставлення (слово) для всіх, хто зібрався коло нього. Як брат його не просив сказати бодай одне слово, великосхимонах нічого не відповідав, лиш гарячі сльози промовляли те, що говорило його серце, сповнене все життя Богом. І лише на кінець зустрічі старець Павло підніс вказівний палець, подивився тепло на всіх монахів та пошепки промовив: “Хто мовчить, той двох навчить”.

Отець Андрій (священик зі смт. Десятин): Пригадуючи отця Павла, приходять на думку не лише його лагідні слова, але й такі, які часом зачіпали до глибини душі. Бувало, людина йому щось каже, ділиться своїми болями, а він міг махнути рукою і сказати, що це все пусте. Виглядало, що отець ставиться з нерозумінням, нехтує болем інших. Але якщо добре задуматися, отець мав рацію. Згадаймо, як до Христа підійшов юнак і просив дозволити похоронити батька, а тоді йти за ним. Христос же каже залишити мертвим ховати своїх померлих. Виглядає, що він жорстокосердий і з нерозумінням ставився до турбот людей. Але Спаситель знав, що якщо юнак піде, то вже не повернеться. Почитаючи отця Павла, маємо не лише пам'ятати про нього, але й те, чого він нас навчав, до чого спонукав завжди пам'ятати про найважливіше, про Бога. І нехай слова отця Павла нагадують, що ми самі нічого не можемо, а лише Бог. Коли віддамо Йому все своє життя, попри перешкоди та труднощі, то отримаємо вирішення всіх своїх проблем. Отець Павло пережив такий досвід злуки з Богом і хотів передати його всім нам.

Єрм. Олександр: «Отець Павло нікому не пам'ятав зла. А коли бачив, що сам щось невідповідне учинив, увесь перемилювався, зі сльозами просячи прощення в скривдженого. Бували в монашому житті отця і гострі моменти, особливо коли стикався з кимось, хто мав подібний характер. Але завжди в короткому часі конфлікт закінчувався Божим миром, що впливав із серця отця Павла...

Якось один монах не виконав вказівки старця, а зробив по-своєму. За непослух отець відчитав брата. Той вийшов від отця і почав плакати (цей брат мав тоді близько вісімдесяти років, а отцю Павлу було на вісім років більше). Отець виходить за братом і просить, щоб той не плакав. Але брат не слухав – далі йшов і плакав. Тоді отець зайшов поперед брата, впав на коліна і каже: “Брате, прости мені!”. Побачивши, що отець на колінах, брат і собі впав на коліна. Отець припав лицем до землі і знову попросив прощення в брата. Тоді той, плачучи, підняв отця. Так вони один одного піднімали, і зі сльозами, обіймалися. Молоді монахи у цей час працювали на подвір'ї і все це бачили. Це був для них великий урок братньої любові, прощення і смирення.

Будучи в похилому віці, отець часом плакав, хоч у молодості цього не спостерігалося. Отець мав велику довіру до Господа. Молячись з довірою, він отримав від Господа дар сліз. Часто сльози на очах в отця з'являлися під час молитви. Зокрема в певні моменти: на Святій Літургії отець з глибоким зворушенням проказував слова екстени: “Осталий час життя нашого в мирі й покайній скінчити у Господа просім”. Люди приходили до нього з просьбами про молитву у важких обставинах життя. Коли він молився до Господа за страждаючих людей, на його очах можна було побачити сльози. (З книжки «Старець з Дори»)

